

**יסודות
בעבודת
השם**

ל"ג בעומר

קונטרס
"יסודות בעבודת ה'"
פסח שני ול"ג בעומר

משיעורי הרה"ג
ר' אהרן רובינפלד
שליט"א
בעהמ"ח ספרי
"תורת הקנינים"
"תורת המצוה"
אייר תשע"ו
יצא לאור:
אייר תשע"ח

לכל ענייני הקונטרס

להתקשר - באר"י:

053-3118701

ניו יארק:

845-239-7108

לאנדאן:

07930-196425

אנטווערפן:

0485-683303

או באימיל:

yesoidos@gmail.com

עימוד:

(+972-)054-8531131

פסח שני ול"ג בעומר

שנת תשע"ו לפ"ק

תוכן

האורות הנפלאים שמתחילים להאיר בשבוע של מידת הוד ב
עוצם הארת אהבת ד' שיש בקרבן פסח שני 1.
גודל השתוקקות האהבה שמתעורר בלב כל איש ישראל אחר יציאת
מצרים ט
קדושת אהרן הכהן שמסייע לעורר אהבה גדולה זו יא
הטעות שמכניס היצר בלב האדם לקרר אהבה זו יב
ההארה הפנימית להתגבר על זה ולהתעורר באהבה אמיתית יד
עבודת מדת 'הוד' לקשר ב' מדריגות הרצון שיש בלב כל איש ישראל ... יח
הדרך איך לחבר בין שני מדריגות הרצון כ
הגילוי העצום של רשב"י בגודל אור נשמתו של כל יהודי כב
זעקת 'למה נגרע' מתוך הרצון הפנימי כו

ספירת העומר ול"ג בעומר, וזהו צמאה נפשי לאל חי, 'אל חי' בגימ' מ"ט שהם מ"ט ימי הספירה, ועיקרו הוא ל"ג בעומר, כי כל ימי הספירה אנו מייחלים ליום ל"ג בעומר שבו הרחמים גוברים. וזה מרומז במאה"כ מתי אבוא ואראה 'פני אלהים'^א.

דוד המלך ע"ה נעים זמירות ישראל אומר 'צמאה נפשי לאלהים לאל חי מתי אבוא ואראה פני אלהים' (תהלים מב ג). בספה"ק 'עבודת ישראל' להמגיד הק' מקאזניץ זיע"א (ליקוטים תהלים) כתב בשם המגיד ממעזריטש זי"ע שכאן מרומז ענין

א. דהיינו מתי אבוא ליום ל"ג בעומר, המרומז בתיבות 'פני אלוקים' דהיינו בהאותיות הקודמות לפני האותיות של אלהים, שעיקרם הם אותיות כד"ט שלפי סדר הא"ב הם לפני אותיות לה"י של שם אלהים, (כי לפני הא' והם' אין שום שינוי, הא' הוא אות ראשונה והם' יש גם מ' לפניו).

וממתינים כל ימי הספירה הוא להגיע לחג השבועות שהוא יום המיועד ליום חתונתו ושמתח ליבו, וכאן הוא אומר שממתינים ליום ל"ג בעומר.

וראוי להתבונן בדבריו הק' שכתב 'כי כל ימי הספירה אנו מייחלים ליום ל"ג בעומר'. והוא לכאורה פלאי, שהרי אנו יודעים שמטרת מה שאנו מצפים

האורות הנפלאים שמתחילים להאיר בשבוע של מידת הוד

ובספח"ק 'שם משמואל' (מאמר ראשון לל"ג בעומר) כתב שכשם שסדר העולם הוא שבעת שמתחיל היום להאיר, אפילו מי שישן בבית אפל מרגיש את האור שמגיע והוא מתעורר מזה, כך גם כעת בהגיע החלק השני של ימי הספירה, שמתחיל להתנוצץ אור חג השבועות מרגישות נשמות ישראל את ההארה המתחדשת ובאה, ומתעוררים לקראת מתן תורה.

האור המיוחד בשבוע של הוד
ימי הספירה כולם הם ימים גדולים וקדושים, אכן באמצען חל השבוע המיועד לתיקון מדת 'הוד', אשר בו מאירה קדושה מיוחדת. כי בשבוע זה מתקבצים יחד אור חג הפסח והאור שמתנוצץ מקבלת

סדר חלוקת ימי הספירה הנה בכלליות של קדושת ימי ספירת העומר ישנן בהם שני עניינים גדולים. הא', המשכת אור חג הפסח שהוא נמשך לתוך ימי הספירה, וזהו לפי הכלל שהארת היו"ט מאיר גם לאחריו, והב' שמאיר בו כבר האור מקבלת התורה, כי אור חג השבועות כבר מאיר בימי הספירה.

ואי' מהרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א (פרי צדיק, סוף ענייני פסח שני שמדבריו נביא בהרחבה בהמשך) ובעוד ספרים, שבהימים הראשונים של הספירה עיקרו הוא ענין המשכת קדושת ואורו של חג הפסח, והימים האחרונים שייכים בעיקר לחג השבועות, שמתנוצץ אורו כבר בתוך ימי הספירה.

לכן עיקר השינוי הוא רק באותיות לה"י שהאותיות שלפניהם הם כד"ט) ונקראים 'פני' אלהים, שבמדת הדין יש בו פנים של רחמים ופנימית שבו. ושם כד"ט עולה ל"ג, וזהו, צמאה נפשי מתי אבא ואראה פני אלהים, הפנים שלו שהוא שם הנ"ל שהוא ממתיק הדינים שבימי הספירה. שם זה יוצא מר"ת של מאה"כ כי ט"זבים ד'ודיך מ"יין (שה"ש א ב) שנתגלה הטוב הגנוז ע"כ.

נגרע', וירגיש צורך אמתי להתקרב לבוראו יזכה לזה. אור מיוחד זה נמשך במשך שבועה ימים קדושים, והם הימים והשבוע שמאירה בה מדת ההוד.

זאת ועוד, מאז שפסקו מלאכול את משארותם שהוציאו ממצרים, ונסתיים אור הפסח ראשון, אזי תכף מפסח שני התחיל המן לרדת. וזה היה ג"כ הכנה לתחילת הארת ימי השבועות. כי המן היה לחם זך, לחם אבירים אכל איש' (תהלים עח) וכדרשת חז"ל שהוא לחם שמלאכי השרת אוכלים אותו (יומא ע"ה:), והשי"ת האכילם דייקא לחם זך זה בכדי שיהיה הכנה טובה לקבלת התורה, על ידי שגופם יהא מזוכך. אמור מעתה שיום פסח שני הוא יום של הארה מיוחדת, המחברת בין קדושת ימי הפסח לקדושת חג השבועות ומתן תורה.

פסח שני - כרוז אכריז תרעין פתיחה

גם ידועים הם דברי הזוה"ק הנשגבים על קדושת שבוע זה של פסח שני, וראוי להביא לשוננו הק', כדי שיהא בבחי' אותיות מחכימות.

ז"ל רעיא מהימנא בפ' בהעלותך, פקודא למיעבד פסח שני על אינון דלא יכילו או דאסתאבו במסאבו

התורה, והם ימי פסח שני ול"ג בעומר. והיינו, כי עד פסח שני עדיין מאיר הארת פסח ראשון, כמו שכתוב במכילתא על פסוק 'משארותם צרורות בשמלותם' (שמות יב לד) שעד פסח שני אכלו מהבצק שהוציאו ממצרים, כדכתיב בפסוק ויאפו את הבצק וגו', והיינו שכל העניינים הנשגבים הטמונים באור המצה, שבזה נכלל ענין ביעור חמץ שפנימיות כוונתו הוא להשבתת שאור שבעיסה שבתוך האדם, וזו היא ענין המצה שאנו אוכלים על שום שלא הספיק בצקם להחמיץ עד שנגלה עליהם מלך מלכי המלכים וגאלם, כל זה נמשך ומאיר עד ל' יום אחרי הפסח.

פסח שני תוספת אהבה על פסח ראשון

ובהגיע יום פסח שני, בעת שלכאורה מסתיים האור של חג הפסח, וכבר פסקו מלאכול את המצה שהוציאו ממצרים, והיה האור אמור להסתלק, אז אדרבא נתקיים בנו בחי' תוסף רוחם יגועון בדרך פלא, שלעומת שיסתלק האור של השי"ת, עוד חידשה התורה פרשה של פסח שני, שהוא זמן חדש להתחדשות, שגם מי שלא הספיק להקריב את עצמו להשי"ת עד עתה, ייתי ויפסח. והוא, כאשר יזעק מנהמת ליבו למה

צדיקים על יום זה שעיצומו של יום מכפר. היו צדיקים שכשהיו טובלים במקוה בל"ג בעומר היו אומרים הריני מקבל עלי תוקף קדושת היום. יום קדוש זה הוא יום של המתקת הדינים, כמבואר בספה"ק עבודת ישראל הנ"ל שביום זה מאיר פני אלקים' דהיינו אותיות הקודמות של שם אלהים, ולכן ביום זה פסקו תלמידי רבי עקיבא מלמות, ע"י שנמתקו הדינים.

בל"ג בעומר מאיר אור קבלת התורה

מיום ל"ג בעומר מתחיל בהארה יתירה אור ההכנה לקבלת התורה, וכדאי' בספה"ק בני יששכר (מאמרי ל"ג בעומר מאמר ג') שימי הספירה מתחלקים לשני חלקים כפי המנין של ל"ב טו"ב, של"ב הימים הראשונים הם עוד בהעלם לאחר חג הפסח ומל"ג בעומר ואילך יש עוד טו"ב ימים שבהם מתעורר הגילוי של הכנה לחג השבועות. אין טו"ב אלא תורה, והוא מאריך בזה.

ובספה"ק קדושת לוי (פרשת ויצא ד"ה ויקרא) מבאר מאה"כ ויקרא לו יעקב גלעד, וכתב שג"ל רומז לל"ג בעומר, כלומר, כיון שמגיע ג"ל שהוא מרומז על ל"ג בעומר אז מתחילין להאיר בחי' הארה קבלת

אחרא. אי רזא דפסח רזא דמהימנותא דישראל עאלין בה שלטא בניסן וכדין איהו זמנא לחזרה איך יכלין אלין דלא יכילו או דאסתאבו למעבד בירחא תניינא, דהא אעבר זמנא. כיון דכנסת ישראל מתעטרא בעטרהא בניסן לא איתעדיאת כתרהא ועטרהא מינה תלתין יומין. וכל אינון תלתין יומין מן יומא דנפקו ישראל מפסח, יתבא מטרוניתא בעטרהא וכל חילאה בחדוה. מאן דבעי למחמי למטרוניתא יכיל למחמי. כרוזא כריז, כל מאן דלא יכיל למחמי מטרוניתא ייתי ויחמי עד לא ינעלון תרעיה. אימתי כרוזא כריז, בארבעה עשר לירחא תניינא דהא מתמן עד שבעה יומין תרעין פתיחין מכאן ולהלאה ינעלון תרעי ועל דא מביאין פסח שני עכ"ל.

קדושת יום ל"ג בעומר כיום הכיפורים

באותה שבוע שחל פסח שני חל גם יום ל"ג בעומר. בספרים הק' האריכו בשגב גדולתו של יום ל"ג בעומר, צדיקים הק' זי"ע הפליגו במעלת היום באמרם שהוא מהימים המקודשים בשנה. הרבה מימרות קדושות נאמרו על יום קדוש זה, בשם הרה"ק השר שלום מבעלזא זיע"א נאמר שיום זה שוה במעלתו ליום הכפורים. וכעין זה אמרו

מה נאה להוסיף עוד את לשונו הק' של ה'בני יששכר' שהוזכר לעיל (המשך מאמר ג'): 'נתאמת לנו מאנשי אמת, שהשמחה ביום הזה על ציון הקדוש, הוא שלא כטבע וכדכתי' ואור צדיקים ישמח'.

כל זה חל בשבוע החמישי של ספירת העומר המכוונת נגד מידת ה'הוד'. וממילא כשעומדים בשבוע של ה'הוד', יש להתבונן שהוא זמן גדול ויקר מאוד, ואע"ג שגם מי שלא הכין עצמו יכול לזכות להתעלות ולקבל את ההארות הגדולות שזוכים בל"ג בעומר, בחי' 'אף דאיהו לא חזי מזליה חזי', שהרי השמחה היא למעלה מדרך הטבע, אמנם הדברים ק"ו שמי שזוכה להיות בבחי' 'חזי', שיתבונן בקדושת היום הקדוש הזה שאנו מייחלים כל ימי הספירה לל"ג בעומר, בוודאי האור יבהיק בו במידה גדולה וגדושה הרבה יותר מערך הכנתו, וממילא שומה עלנו ליתן ראש להכין עצמנו בהכנה דרבה ליום גדול וקדוש זה.

כדי להבין מה קשר ימים אלו והארות הללו דוקא למידת ה'הוד' יש להתבונן מה מהותה של המידה הזו, ואיזה עבודה תלויה במידה זו.

התורה, ומילת ע"ד הוא מלשון עד"י עדיים וכו', כלומר שעד ל"ג בעומר היה ההארה של יציאת מצרים, ומל"ג בעומר מאיר ההארה של קבלת התורה שמרומז במילת ע"ד שרומז על התורה.

ובאמת כי בל"ג בעומר עצמו היה בו ענין של קבלת התורה, וכדאי ב'איזרא' גדול האור שהיה ביום זה בעת הסתלקותו של רשב"י, שסיכבו אש ענן וערפל בעת שגילה סודות התורה והיה דומה למתן תורה, ואז גם נתגלו רוב סודות התורה, והוא יומא דהולא ממש כענין של קבה"ת.

אמור מעתה, כי בשבוע זה, לא רק שלא מסתיים אור חג הפסח, אלא עוד מתגלים בו אורות חדשים ונפלאים, אור הפסח שני, שמי שלא זכה עד עתה יתפוס עתה את ההזדמנות, וכד בוד מתגלה בו גם התכלית של יציאת מצרים, שהוא מעמד מתן תורה, וכמאה"כ בהוציאך את העם ממצרים תעבדון את האלקים על ההר הזה. וכאמור, התעוררות של קבלת התורה מתעורר ביום פסח שני גופא, וביתר שאת ביום ל"ג בעומר.

עוצם הארת אהבת ד' שיש בקרבן פסח שני

הרה"ק בעל 'חידושי הרי"ם' זצ"ל (הובאו דבריו ב'שפתי צדיק' פ' בהעלותך) שאע"פ שהם ידעו שהם לא יכולים, אך לגודל תשוקתם לקיים המצוה הם זעקו 'למה נגרע', ולגודל תשוקתם לא הסכימו לוותר עד לשד חייהם. ואמר בעל חי' הרי"ם שאדרבא ע"י תשוקתם זו המשיכו הם פרשה החדשה של הקרבת פסח שני. (אכן יש לציין שאין כוונתו כפשוטו ממש שהיתה מצוה חדשה לגמרי, שהרי תרי"ג מצוות כבר היה מעולם, אלא שמחמת זה נתגלה מצוה זו, שהיתה טמונה עד עתה).

ובספח"ק 'פרי צדיק' להרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זיע"א (פסח שני) מבאר מאה"כ 'עמדו ואשמעה', וכתב ש'עמדו' הוא ענין תפילה, וכמו שאמרו 'אין עמידה אלא תפילה' (ברכות ו:), והיינו, דכשבאו בעגמת נפש קשה על כך שהם טמאים למת מצוה, והם ביטאו את כאבם על שמחמת כך הם נפטרים מן המצוה, אמר להם משה עצה על כך, שיעמדו להתפלל לפניו ית' - 'עמדו', לבטא את כאבכם בתפילה לפני ה', ואז 'ואשמעה', אני מובטחני שאשמע מה' תשובה לשאלתכם למצוא דרך שתוכלו לקיים את המצוה.

כמה תמיהות גדולות על טענת 'למה נגרע'

טרם נתחיל לבאר עבודת מידת ההוד, ראוי להתבונן מה ענינו של פסח שני, שכידוע שפרשת פסח שני היא פרשה עמוקה וצריכה ביאור. הנה הפסוק פותח ואומר (במדבר טו) 'יהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם ולא יכלו לעשות הפסח ביום ההוא וגו'. ובפסוק שלאחריו, 'אנחנו טמאים לנפש אדם למה ניגרע לבלתי הקריב את קרבן ה' במועדו בתוך בני ישראל', ועל זה אמר להם משה 'עמדו ואשמעה מה יצוה ה' לכם', ובוהו נתחדשה הלכה שיש הזדמנות נוספת להקרבת קרבן פסח. וכבר הקשה בספר אור החיים הק' (שם בד"ה ויאמרו) מה היתה טענתם, הרי הם ידעו את הסיבה מדוע אינם יכולים לקיים את מצות הפסח, וא"כ מה השאלה 'למה נגרע', וכי הם רצו לעשות תורה חדשה.

שאלה דומה הקשו בספרים אחרים, וכי מה היה כאבם על שאינם יכולים לקיים המצוה הרי היו טמאים מחמת אונס, והרי אונס רחמנא פטריה, שאין עליהם כלל החיוב, וא"כ מה בקשו לעשות. וידועים דברי

מוטב לי לטמא את עצמי פעם אחת וחוזר ומטהר ולא אאבד את תרומתי. כך אבותינו היו תרומתן של הקב"ה וכו' היו בין הקברות שנאמר כי אין בית אשר אין שם מת וכו' ומצרים מקברים את מתיהם. אמר הקב"ה היאך אני גואלם, להניחן אי אפשר, מוטב לירד ולהצילן שנאמר וארד להצילו מיד מצרים. וזה ענין 'ופסחתי עליכם' מאהבה הגדולה אליכם.

ועוד בזה, כי הקרבת קרבן הוא מעבודת הקדשים שנעשה דוקא בבית המקדש, כי כל קרבן הנשחט חוץ לעזרה הוא פסול, וגם חייבים עליו כרת, ואילו הקרבת קרבן פסח במצרים הרי היתה ההקרבה מחוץ למקדש, ולא עוד אלא שהיה במקום מטונף ביותר וכמאה"כ על ארץ מצרים שהיא נקראת ערוות הארץ. והרי משה רבינו ע"ה בעת שהתפלל על הסרת המכות אמר 'כצאתי את העיר', וכאן הותר לשחוט קרבן במקום נמוך כזה, אמנם זהו מפני שהאהבה מקלקלת השורה, וזהו כהוכחה לגודל האהבה.

ועוד יותר מתגלה האהבה במה שהשי"ת נותן עוד הזדמנות אחרת למי שלא הצליח לקיים את המועד ראשון. ואם כן גילוי האהבה

כל פרטי פסח שני מגלים אהבה עצומה של קוב"ה לישראל

אכן מצות פסח שני היא באמת מצוה מחודשת ביותר, כי כלל גדול בקרבנות התלויות בזמן שאם עבר זמנו בטל קרבנו, ובקרבן זה נתחדש שאפשר להקריבו אחרי הזמן. ולא עוד, אלא שהרי קרבן פסח הוא ביסודו קרבן ציבור (עי' פסחים פ.), ואילו פסח שני הוא קרבן יחיד, שהרי יחיד נדחה ואין ציבור נדחים (שם), ואכן רק מפני שלא וויתרו אותם יחידים צדיקים זכו למצוה מחודשת זו. ומעתה יכול כל אחד להבין כמה גדולה היא מצות פסח שני שהוא בבחי' 'אהבה מקלקלת השורה', וכמה חשוב היום הזה המיועד להקרבת פסח שני.

וביתר ביאור, הנה באמת עיקר המכוון בעצם מצות קרבן פסח הוא, גילוי האהבה שיש להשי"ת אצל ישראל, כי 'פסח' הוא מל' דילוג, ועל זה אמר הכתוב 'ודילוגו עלי אהבה' (במדב"ר פ"ב ג.). ומה נאוו דברי המדרש (שמ"ר י"ד) אמר רבי שמעון גדולה חבתן של ישראל שנגלה במקום עבודת כוכבים ובמקום טנופת ובמקום טומאה וכו' משל לכהן שנפלה תרומתו לבית הקברות. אמר, מה אעשה, לטמא את עצמי אי אפשר, ולהניח תרומתי אי אפשר,

מרומז גם בעשייתו שלוקחין שה לבית אבות, וצולוהו כולו כאחד, ראשו על כרעיו ועל קרבו. אכן בחודש אייר שמזלו שור, חל בו פסח שני, שבו יש ריצוי אפילו ליחידים, והם היחידים שנדחו לפסח שני, וזה מרומז במזל שור שמדתו פני שור מהשמאל, וענינו ברבוי והתחלקות, כדאי' בגמ' (ר"ה כו) דקין פרה פסול לשופר משום דקאי גילדי גילדי ונקרא שני שופרות, וכן אנו רואים שאין לשור אחד קשר עם השני, אדרבא שור נוגח שור אחר, והשי"ת מראה בחודש אייר שגם הפרט יש לו ריצוי. ונמצא שיש בזה חידושים על גבי חידושים עמוקים בקדושת הפסח שני שלפנינו.

מכל האמור ראוי לבאר בתוספת ביאור שלש המעלות שלפנינו, גדול קדושת פסח שני, תוקף אורו של יום ל"ג בעומר, וביאור מהותה ועבודתה של מידת ההוד, ששני הימים הקדושים האלו חלים בתוך שבוע שמאירה מדה זו.

שמתגלה בפסח שני היא כפולה ומכופלת, וכל זה מתגלה בודאי בכל שנה ושנה, ויה"ר שעוד נזכה השנה להקריב קרבן פסח שני, ובמנ"ח מביא הפלוגתא בירושלמי אם יבנה בין המקדש בין פסח ראשון לשני אם יקריבו פסח שני והוא מכריע שיקריבו את השני, וגם אם לא יקריבו את הפסח, אכן כרוזא קרי, ועלינו לנצל המעלה הגדולה הזאת שיש בקריאה זו על ש'תרעין פתיחין'.

בפסח שני כל יחיד ויחיד מתרצה אצל הקב"ה

זאת ועוד, הרה"ק בעל אבני נזר זי"ע אומר (שם משמואל כי תשא) שבחודש ניסן מתגלה ההתרצות שיש לבני ישראל אצל הקב"ה מצד הכלל, ולזה מורה מזלו שהוא מזל טלה, כי הטלאים מתאחדים כאחד בדרך ראשו של זה בצד זנבו של זה, וכולם צועקים יחד בקול אחד, ובחודש זה הוא פסח ראשון שהוא עבודת ציבור, ומורה על הריצוי שמצד הכלל, וזה

* * *

עת ובכל שעה שבכל ימות השנה, אמנם הגילוי של ענין זה שידובר, הוא בשבוע זה שמאיר מדת ההוד.

ובכן נעמוד לבאר כמה יסודות חשובים ונחוצים, ובאמת הם דברים הנוגעים לא רק בשבוע זה אלא בכל

גודל השתוקקות האהבה שמתעורר בלב כל איש ישראל אחר יציאת מצרים

קבלת התורה נקרא בשם יחוד, 'צאינה וראינה וגו' ביום חתונתו וכיום שמחת ליבו, (שיר השירים ג י) יום חתונתו זה מתן תורה (רש"י שם), והוא ענין יחוד ודביקות שמגיע לכנסת ישראל עם דודה. וכן ברש"י בפרשת יתרו (שמות יט ז) עה"פ 'ויוצא משה את העם לקראת האלקים', 'כחתן היוצא לקראת כלה', וכן אומרים 'תואר כלה מאוד נתעלה' (פיוט לשבועות), כנס"י נקראים בשם כלה, ובשעת קבלת התורה היה להם עליה גדולה - תואר כלה מאוד נתעלה.

לחבין ביתר ביאור גודל האהבה המתגלה לישראל על ידי יציאת מצרים ועל ידי קבלת התורה ראוי להעתיק מאמר מספר הק' ליקוטי אמרים תניא שעיקר ספרו מיוסד להשית עצות לכל אחד מישראל כיצד להוציא את חלקי הקדושה שנחבאים בו.

וזה לשון קדשו בפרק מ"ו: 'ויש דרך ישר לפני איש שוה לכל נפש, וקרוב הדבר מאד מאד לעורר ולהאיר אור האהבה התקועה ומסותרת בלבו, להיות מאירה בתוקף אורה כאש בוערה בהתגלות לכו ומוחו, למסור

יסוד קבלת התורה ויציאת מצרים -
אהבת אותנו ורצית בנו

כתוב בתורה 'או הניסה אלהים לבא לקחת לו גוי מקרב גוי באותות ובמופתים וגו' ככל אשר עשה וגו' לעיניכם' (דברים ד לד). אחת מן המעלות הגדולות עד מאוד שמתגלה על ידי יציאת מצרים וקבלת התורה הוא כפי שאומרים בנוסח התפילה 'אתה בחרתנו מכל העמים אהבת אותנו ורצית בנו', והיינו שביציאת מצרים הראה הקב"ה את האהבה במה שבחר בנו וירד למקום נמוך ביותר, כאותו כהן שנטמא בביה"ק כאמור לעיל, הרבה מספר שיר השירים שהוא בחי' קודש קדשים המשבח את תוקף האהבה שבין קוב"ה וישראל, מדבר על זמן זה של יציאת מצרים וקבלת התורה, 'משכני אחרין נרוצה וגו', נזכירה דודין מייך מישרים אהבוך' 'וימינו תחבקני', ועוד רבות כאלו. (דברים ד לד). דבר זה מבואר הרבה בכמה מקראי קודש ובהרבה מאמרי חז"ל ובספרים הק'.

אהבה עניינה ומטרתה - יחוד
השלם

מתוך אהבה זו נגרם ונתעורר מצב של יחוד בין קוב"ה וכנסת ישראל.

המלך בהתקשרות הנפש ממש מלב
ונפש מעומקא דלבא לאין קץ. ואף
אם לבו כלב האבן המס ימס והיה
למים ותשתפך נפשו כמים בכלות
הנפש ממש לאהבת המלך.

והנה ככל הדברים האלה וככל
החזיון הזה וגדול יתר מאד בכפלי
כפליים לאין קץ עשה לנו אלהינו כי
לגדולתו אין חקר, ואיהו ממלא כל
עלמין וסובב כל עלמין. ונודע
מזוה"ק והאר"י ז"ל ריבוי ההיכלות
והעולמות עד אין מספר, ובכל עולם
והיכל ריבוא רבבות מלאכים לאין קץ
ותכלית. וכמ"ש בגמ' 'כתיב היש
מספר לגדודיו וכתיב אלף אלפין
ישמשוניה וריבו רבבן קדמוהי כו'
ומשני אלף אלפין וכו' מספר גדוד
אחד אבל לגדודיו אין מספר, וכולם
קמיה כלא ממש חשיבי, ובטלים
במציאות ממש כביטול דבור א' ממש
לגבי מהות הנפש המדברת ועצמותה,
בעוד שהיה דיבורה עדיין במחשבתה
או ברצון וחמדת הלב כנ"ל באריכות.
וכולם שואלים איה מקום כבודו,
ועונים מלא כל הארץ כבודו הם
ישראל עמו. כי הניח הקב"ה את
העליונים ואת התחתונים ולא בחר
בכולם כי אם בישראל עמו והוציאם
ממצרים ערות הארץ מקום הזוהמא
והטומאה, לא ע"י מלאך ולא ע"י כו'
אלא הקב"ה בכבודו ובעצמו ירד

נפשו לה' וגופו ומאודו בכל לב ובכל
נפש ומאד מעומקא דלבא באמת
לאמיתו, ובפרט בשעת ק"ש
וברכותיה כמו שיתבאר.

והוא, כאשר ישים אל לבו מה
שאמר הכתוב 'כמים הפנים לפנים כן
לב האדם אל האדם'. פי', כמו
שכדמות וצורת הפנים שהאדם מראה
במים כן נראה לו שם במים אותה
צורה עצמה, ככה ממש לב האדם
הנאמן באהבתו לאיש אחר, הרי
האהבה זו מעוררת אהבה בלב חבירו
אליו ג"כ להיות אוהבים נאמנים זה
לזה, בפרט כשרואה אהבת חבירו
אליו.

והנה זהו טבע הנהוג במדת כל
אדם, אף אם שניהם שוים במעלה,
ועל אחת כמה וכמה אם מלך גדול
ורב מראה אהבתו הגדולה והעצומה
לאיש הדיוט ונבזה ושפל אנשים
ומנוול המוטל באשפה, ויורד אליו
ממקום כבודו עם כל שריו יחדיו,
ומקימו ומרימו מאשפתו ומכניסו
להיכלו היכל המלך חדר לפנים
מחדר, מקום שאין כל עבד ושר נכנס
לשם, ומתייחד עמו שם ביחוד
וקירוב אמיתי וחיבוק ונישוק
ואתדבקות רוחא ברוחא בכל לב
ונפש, עאכ"ו שתתעורר ממילא
האהבה כפולה ומכופלת בלב
ההדיוט ושפל אנשים הזה אל נפש

השגת התורה וידיעת רצונו וחכמתו דכולא חד ממש. וגם בבחי' חיבוק הוא קיום המצות מעשיות ברמ"ח אברים דרמ"ח פיקודין הן רמ"ח אברין דמלכא כנו"ל. עכלה"ק.

לשם, כמ"ש וארד להצילו וגו' כדי לקרבם אליו בקירוב ויחוד אמיתי, בהתקשרות הנפש ממש בבחי' נשיקין פה לפה לדבר דבר ה' זו הלכה ואתדבקות רוחא ברוחא היא

קדושת אהרן הכהן שמסייע לעורר אהבה גדולה זו

נעלה ותשוקה גדולה להתקרב את השי"ת, ולפעול כל הדברים שנצרכים בכלל ישראל כדי שהשכינה תוכל לשכון אצלם. מידתו של אהרן היא להיות 'אוהב את הבריות ומקרבן לתורה', שהוא מקרב את ישראל להבורא ית"ש. אהרן גם הוא מדליק ומטיב את הנרות, והיינו שהוא מדליק אור בנשמות ישראל, הוא מטיבן ומכינם ומייפה אותם בכדי שיהיו ראויים להקרא כלה, שיהא תואר כלה מאוד נתעלה לקראת היחוד עם החתן הנעלה הוא ית"ש.

קדושת משה ואהרן ופעולתם - נצחית

ענין זה היה קיים בין כשמשה ואהרן היו בחיים בפועל עם גופם בעולם הזה, שאז עשו את פעולתם בזה העולם, וענין זה עדיין קיים להחיותינו כהיום הזה, כמו כל דבר רוחני שהוא נצחי ואינו מסתיים לעולם. משה רבנו ע"ה ואהרן הכהן נמנים בין שבעת הרועים שהם

משה שושבינין דמלכא - אהרן שושבינין דמטרוניתא

בספ"ה"ק מובא בשם זוה"ק שעבודתו של משה רבנו ע"ה היה להיות 'שושבינא דמלכא', והיינו שושבינין של הקב"ה, ועבודתו של אהרן הכהן היה להיות 'שושבינא דמטרוניתא', והיינו שושבינא של כלל ישראל. והוא כדוגמת שושבינין של חתן וכלה בעת חתונתם, כן היו משה ואהרן שני שושבינין. והנה התפקיד של השושבינין הוא להכין הכל לקראת היחוד שיוכל להתקיים כראוי, בין מצד החתן ובין מצד הכלה, כך בהיחוד הגדול שהיה בין קוב"ה ובין כנס"י היה צריך להכין הכל לקראת היחוד שיתקיים כדבעי. ועל זה משרע"ה היה כביכול מקרב את הקב"ה את השכינה אצל ישראל, הוא הוא שמוריד להם את התורה, 'ומשה עלה אל האלקים' כדי להוריד שכינה לתחתונים, ואילו אהרן הכהן ע"ה היה שושבינא מצד הכלה שהיה מאיר בתוך בני ישראל אור ורצון

שאינו דבר פשוט כל כך וצריכים להמשיך התעוררות למעלה ע"י משה רבנו ע"ה, אולם מה צורך יש לעורר הרצון למטרוניתא לכלל ישראל, וכי תעלה על דעתך שלא תחפוץ או שלא תעשה כל המוטל עליה להתייחד עם המלך הגדול. וכל שכן כפי האמור בשם לקוטי אמרים תניא בביאור גודל האהבה שמתעורר אצל כל אחד ואחד מישראל בדרך כמים פנים אל פנים וגו' אחרי שהשי"ת מגלה לנו אהבתו עלינו, עוד תגדל התמיהה לשם מה צריך שושבינא דמטרוניתא, הרי כדרך המים האלו, נשמת ישראל מתעוררת מאליה לקראת צורי מלכי וקדושי, אחרי שבחר דוקא בה.

מלווים את כלל ישראל בכל הזמנים. וכמו שכתבו בספה"ק על מה דאי' בגמ' 'משה שפיר קאמרת' (ביצה לח): שנשמת משה נמצאת גם היום בתוך כלל ישראל, אמור מעתה, שגם היום משה עומד ומשמש להיות שושבינא דמלכא, הוא עדיין ממשיך אורו של הקב"ה לקראת ישראל, ונשמת אהרן הכהן מאירה את נשמת ישראל לקרבן לבורא ית"ש.

אמנם באמת ראוי להתבונן ולעמוד ולהבין מהו הצורך שיש בזה שאהרן יהא שושבינא דמטרוניתא, כי בשלמא לעורר הרצון במלך הכבוד שישא את המטרוניתא, מובן הדבר

הטעות שמכניס היצר בלב האדם לקרר אהבה זו

שבתוכיות ובפנימיות לבבו יש לו עמקות עצומה, מכל מקום בפועל ובאיתגליא הוא עלול להיות מוטעה בכמה טעויות, בין בהודע בין בלא הודע, ולכן אפילו אם יתבונן בדברים נעלים, יתכן שמחמת טעויות אחרות והנחות מוטעות אשר בקרבו, לא יוציא מכח אל הפועל הרבה אורות ומושכלות אשר בקרבו. משל למה הדבר דומה, למכונה שהכל פתוח ומוכן לפעולה, אולם אם ישנן כמה ברגים שעדיין הם סגורים לא תוכל לפעול.

טעויות קדומות מקרבות את לב האדם

אולם טרם נבא אל העין לבאר דבר זה, נקדים עוד יסוד גדול בעבודת ה', שחשוב מאוד לדעת אותו, שברוחניות ישנן ענינים נשגבים מאוד נעלים, שלכאורה היה מן הראוי להיות דבר פשוט שיפעלו על האדם התעלות עצומה, ויתעורר מהם האדם בפועל ממש, ועכ"ז למעשה רואים שהוא נסוג אחר ואינו מתעלה על ידם כפי שהיה מן הראוי. והוא מפני כי האדם אף

איש מגושם, נבער מדעת, כל המעלות הנשגבות האמורות על דבר אהבת ה' ודביקות בהשי"ת, לא יתכן כלל שיהא זה שייך אלי, כי אני רחוק מכל זה. האיך יהא שייך שאני אתיחד עם מלך הגדול והנורא, הן כל הדברים הללו לא שייכים אלי.

ואם תאמר הרי ההוכחה היא להפך, הרי המלך קירב אותך לתורתו ולעבודתו, וכפי כל החזיון הגדול הנ"ל שכתב בספר התניא, הרי שהקב"ה מחשיב אותך מאוד, והוא מצפה שתגלה אהבתך אליו בדרך כמים פנים אל פנים וגו', על זה יענה, שעכ"ז לא יתכן שיתעורר מזה לאהבת ה' שיהא באמת חפץ בהדבקו, כי כל זה מלמד רק על רוב טובו וגדלו של השי"ת, כי מלך מלכי המלכים הקב"ה כשם שהוא אין סוף גם חסדו הוא בבחי' אין סוף, ולכן הוא גם מראה חסדו אלי.

וימשיך ויאמר, כי המלך כל כך רם ונישא שמחמת גדלותו הוא משפיע חסד אפילו לבהמות, ואם היה מוצא בהמה תועה בשדה היה גם כן נוטלה ומשפיע אליה חסד, ואפילו שאין לבהמה שום שייכות אל עצם המלך, וגם אני הן אמת שהקב"ה גילה אלי אהבתו, אמנם אני כל כך איש פשוט ונלוז, איך בין ממש אזוי ווי א בהמה, וכמאה"כ 'בהמות הייתי

כלפי מה הדברים אמורים, כגון על ענין זה שאנו מתעסקים כעת, על דבר המעלה הגדולה הנ"ל המבוארת בפרק זה של ספר התניא האיך שראוי לבא לידי אהבת ה' על ידי התבוננות בדרכי קניית האהבה בדרך כמים פנים אל פנים, שבאמת צריך להתיישב ולהתבונן בו בכל מילה ומילה, אולם לא תתמה אם לפעמים תראה שאפילו אם יעיין בו האדם הדק היטיב, יתכן שעכ"ז לא יעשה בו רושם חזק להשפיע עליו אהבה להשי"ת. וזהו מפני כמה הנחות מוטעות הנמצאות אצלו, שהוא תופס כמה דברים בדרך לא נכונה, ולכן אינו מצליח להתעורר בהם, ונפרש הדברים.

הנה האדם אפילו אחרי שלומד ומתבונן על גודל קרבת השי"ת לישראל ומבין היטיב גודל התגלות האהבה שהקב"ה מראה לישראל, וגם יודע שזהו הטבע שיהא לב האדם אל האדם כמים פנים אל פנים, עדיין יתכן שכל זה לא ישפיע לו לעורר את האהבה להשי"ת, והוא מפני שבתוכיותו טמונה הנחה מוטעת לחשוב שהן אמת שהדברים הם נכונים, אולם עכ"ז אליו אינם מכוונים, כי הוא עושה חשבון לעצמו, ואומר, הרי אני איש פשוט כל כך, אני חשוך כל כך, איש נמוך,

משנה לו להקב"ה אם אני אהיה יותר תלמיד חכם או פחות תלמיד חכם, בשלמא אצל אבי מורי שהוא בשר ודם ודאי אני רואה שזה מורגש אצלו בהבדל גדול, אם אהיה תלמיד חכם ישמח לכו מאוד, ואם אהיה ח"ו עם הארץ יכאב ליבו ויתמרמר עד מאוד, אבל אצל הקב"ה שהוא רם ונישא בורא כל העולמות יוצר כל היצורים האם באמת אכפת לו אם אני בקי בהלכות ברכות או לא, אם אני יודע שו"ע יו"ד וחז"מ או לא, אם יש לי ידיעה מקיפה בשאר חלקי התורה או לא, הן אמת שזה ציווי ה' ללמוד ולדעת ועלי להשתדל בזה, אמנם האם זה באמת מעלה ומוריד כל כך אצל הקב"ה. וכן לגבי מצוות שצריך לקיימם, האם הקב"ה אכפת לו באמת אם אקיימם כראוי או לא. אבל האמת הרי אינה כן, וכפי שלמה המלך ע"ה אומר (משלי כג טו) 'בני אם חכם לבך ישמח ליבי גם אני', ואי בספרים הק' שהמכוון גם על הקב"ה, שהוא שש ומתענג כשאישי ישראל משתעשע בזיו חכמת התורה, כמו אב שנהנה מחכמתו של הבן.

עמך', ואם כן האם ניתן לצפות ממני שאף אני אראה את האהבה בחזרה אליו ית', וכלשון בעל התניא הנ"ל 'שישתפך לכו לה', הרי אינני עשוי כלל לכך, כי אני כל כך רחוק מהשי"ת, הרי זהו בבחי' מין בשאינו מינו, ועל כרחך שחסדו ואהבתו של המלך היא לאין ערוך, שהוא מראה אלי אהבה ללא ציפיה לקבל ממני בחזרה אהבה, כי כל זה לא שייך אלי כמו שלא שייך אצל 'בהמה' ממש.

בשלמא בין שני בני אדם, אכן כך הם הדברים, ש'כמים פנים אל פנים כן לב האדם אל האדם', כי כשראובן מראה אהבה לשמעון אזי הוא מחכה ומצפה ורוצה לקבל בחזרה אהבה ממנו, ואז שמעון מתעורר לגלות לו אהבה אליו, אבל בנמשל, הדבר שונה כי אני איש פשוט ומגושם כל כך שאי אפשר להיות שהקב"ה ממתין ומצפה לראות שאגלה אהבתי אליו ושהוא משתוקק שאשיב לו על טובו האין סופי.

ביתר המחשה, יש שאדם יכול לחשוב בעצמו ולומר וכי באמת

ההארה הפנימית להתגבר על זה ולהתעורר באהבה אמיתית

מחשבה כזו, וגם אי אפשר לסתור אותה לגמרי עד הסוף, כי מצד אחד

הנה מצד אחד, אמת הדבר שיש איזה מקור לזה מאיפה נובעת

והקב"ה כל חפצו הוא להתאחד עם החצי השני, שזהו כנסת ישראל, וכן כנסת ישראל משתוקקת להתאחד עם דודה שהוא החצי השני, וזהו, 'כסף' שנכספים זה לזה, כפשטות המילה. זהו האמת שבפנימיות נשמות ישראל.

הסתכלות חיצונית ופנימית הבדל בין שמים לארץ

וההכרעה בזה היא, כי הן אמת שאם מסתכלים על פי חיצוניות, יש מקום להצדיק מחשבה כזו שהאדם הוא איש פשוט, איש נלוז, כמו בהמה הוא נדמה, ומצד זה האיך יהא ראוי ומתאים להתייחד עם מלך הכבוד. אמנם כשמתבוננים בהסתכלות פנימית, הדבר משתנה לגמרי, כי בהסתכלות פנימית זאת יגיע להבנה הפשוטה כי האהבה של קוב"ה אליו היא לאין קץ ולאין ערוך, וכשם שהקב"ה מגלה אליו אהבתו, כן לעומת זה עליו לגלות אהבתו להשי"ת כמים פנים אל פנים, ולדעת שהקב"ה מחכה ומצפה לזה, וגם כל פעולה גדולה וקטנה שעושה בענינים רוחניים חשובה אצל הקב"ה במאד מאוד.

והנימוק הוא, כי על האדם להתבונן בדרך יצירתו, נשמת ישראל הם חלק אלוך ממעל ממש, וכדכתי',

הרי האדם צריך באמת להיות שפל רוח בעצמו מאוד מאוד, לחיות במחשבה לחשוב דלית ליה מגרמיה כלום, וכמסופר על הרה"ק רבי מרדכי מטשרנוביל זיע"א שאמר על עצמו שבשעה שאומר בהשכמת הבוקר 'מודה אני לפניך', ומתבונן מי הוא ה'אני' ומי הוא ה'לפניך' אינו יכול להמשיך ולומר הלאה. והרי כן כתוב (דה"י א כט יא) 'כי מידך הכל ומידך נתנו לך', ואם כן יש מקום לטעות, כי מחשבה זו היא מחשבה נכונה בעיקרה דלית ליה מגרמיה כלום.

אולם יש לדעת, כי למעשה מחשבה כזו היא 'מהרס' עצום אצל האדם על כל חלקי העבודה, 'מהרס' איום ונורא כפשוטו ממש, וצריך האדם לשרש לעקור מחשבה כזו. כי היחוד שצריך להיות בין קוב"ה לכנסת ישראל צריך להיות יחוד אמתי, וכמו כל יחוד שעניינו דבקות ואהבה כשהוא נובע מהתעוררות של שני הצדדים, כן הוא גם ביחוד שבין קוב"ה לישראל, וכדאי' בספה"ק 'מגיד דבריו ליעקב' (אות לג) מהמגיד הק' ממעזריטש זיע"א עה"פ (במדבר י ב) 'עשה לך חצוצרות כסף', חצוצרות היינו חצי צורה, והיינו שכביכול קוב"ה הוא חצי צורה, וחצי צורה השני' זהו כנסת ישראל,

שנאמר שמעי בת וראי והטי אזנך ושכחי עמך ובית אביך, לא זו מחבבן עד שקראן אחותי שנא' פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי שראשי נמלא טל קוצותי רסיסי לילה. לא זו מחבבן עד שקראן אמי, שנאמר הקשיבו אלי עמי ולאמי אלי האזינו כי תורה מאתי תצא ומשפטי לאור עמים ארגיע. ואי' שם, עמד רשב"י ונשקו על ראשו, והיינו מרוב שמחה שנתגלה לו על גודל יקרת כלל ישראל.

יתבונן האדם בנפש שלו איך היא פועלת ניסים ונפלאות

כשמגיע הזמן שמתעורר האור של יציאת מצרים וקבלת התורה, שזהו סוד 'משכני אחרין נרוצה, הביאני המלך חדריו וגו' שאז מתגלה בגילוי האהבה של קוב"ה לכנסת ישראל, וכפי האמור מתגלה ש'כמים פנים אל פנים כן לב האדם' אז צריך שיתברר אצל האדם ויתגלה אצלו שמצד פנימיות נשמת ישראל אכן יש חתן ויש כלה, והיחוד הוא יחוד אמיתי מתאים זה לזה, שהם שני חצאי צורות שנכספים זה לזה, וגם תואר כלה מאוד נתעלה, ואם אולי מצד חיצוניות האדם ישנן חלקים המפריעים את היחוד, עתה הוא הזמן שצריך להסתכל בעיקר מצד הפנימיות. והדברים מפורשים בספר

'ויפח באפיו נשמת חיים' (בראשית ב'ז) 'ומאן דנפח מתוכיה נפח' (עי' ליקוטי אמרים תניא ריש פרק ב'), ואי' בגמ' (ברכות י). הני חמשה ברכי נפשי כנגד מי אמרן דוד, לא אמרן אלא כנגד הקב"ה וכנגד נשמה, וישנן חמשה דברים שקוב"ה ונשמת ישראל הם דומין זה לזה. הנקודה שהקב"ה הוא אין סוף שייכת גם לנשמות ישראל. עוד אי' במדרש (דברים יג) 'מה הקב"ה מחייה מתים אף הצדיקים מחיים מתים'. וכל בריאת העולם נתהווה רק אחרי שנמלך הקב"ה בנשמותיהם של צדיקים, כדאי' במדרש (רות רבה ב ג). ובספר ליקוטי תורה מפרש (שיר השירים) מה שהשי"ת קורא לישראל ואומר יונתי תמתי, שהקב"ה אומר שאנו עושים את קוב"ה כביכול להיות תם ושלם, כאילו ללא כנסת ישראל חסר כביכול כביכול בשלמותו של קוב"ה.

במדרש שיר השירים (ג יא) אי', רבן שמעון בר יוחאי שאל את ר' אלעזר ברבי יוסי אפשר ששמעת מאביך מהו בעטרה שעטרה לו אמו, א"ל הן. משל למלך שהיתה לו בת יחידה והיה מחבבה ביותר מדאי והיה קורא אותה בתי, ולא זו מחבבה עד שקראה אחותי ועד שקראה אמי, כך הקב"ה בתחלה קרא לישראל בת

בעיניך ראש שבטי ישראל אתה', אי' בספרים הק' שזה תוכחה לכל אחד מישראל, מדוע אתה קטן בעיניך, הרי אתה 'ראש' וחשוב, ואתה נקרא בשם 'ישראל', השי"ת עשה אותך 'לי ראש', ומה שאתה מחזיק את עצמך קטן זה גורם שלא תוכל להביט על עצמך בדרך הנכונה וממילא לא תצליח לקיים מה שנצטווית.

שושבינא דמטרוניתא - לעורר את ה'הוד' והיופי במטרוניתא עצמה

ובזה מתבאר היטב למה ועל מה יש צורך שיהא לכלל ישראל שושבינא דמטרוניתא, וזהו כי השושבינא מטרתה ללוות את הכלה אל היחוד, וזהו ע"י שמראה ומגלה לה לעצמה את היופי שבה, כדי להעריך נכונה את עצמה, להרגילה ולעוררה להביט על הפנימיות והאמת, ולא על החיצוניות. ולכן אהרן הכהן הוא הוא אשר נבחר להיות שושבינא דמטרוניתא, כי מדתו של אהרן הכהן הוא מדת הוד, מדתו ותפקידו הוא לגלות את ההוד והיופי שיש בנשמות ישראל שהוא טמון ומוחבא בפנימיותם, לגלות למטרוניתא שלא תחשוב שאין כאן יחוד כלל ולא יועיל לה כמים פנים אל פנים, מתוך המחשבה המוטעית לחשוב מחשבה בלתי נכונה שהמלך לרוב גדלותו אין לו שום צורך בי,

הק' נועם אלימלך בפרשת ואתחנן שמפרש מאה"כ רק השמר לך ושמור נפשך מאוד, וכתב על זה (ד"ה השמר לך), וההתחלה לבא להמדרגה הזאת צריך מתחילה לחשוב בחלק הניתן לו ממעל והוא הנפש שלו, מה היא ואיך היא פועלת ניסים ונפלאות, כמ"ש בגמ' בחמשה דברים הנשמה שוה לבורא ב"ה וב"ש, אבל כשאין יודע את עצמו הוא מחוסר ידיעה ג"כ בבורא ב"ה כיון שאפילו עצמו הוא אינו בוחן.

צריך להאמין בעצמו שיש להקב"ה עסק עימו

כמו כן אי' כעין זה בספר צדקת הצדיק (אות קנד) וז"ל: כשם שצריך אדם להאמין בהשי"ת כך צריך אח"כ להאמין בעצמו, ר"ל שיש להשי"ת עסק עמו, ושאיננו פועל בטל שבין לילה וכו' וכחיתו שדה שלאחר מיתתם נאבדו ואינם, רק צריך להאמין כי נפשו ממקור החיים ית"ש, והשי"ת מתענג ומשתעשע בה כשעושה רצונו עכ"ל. וזוהי האמת לאמיתה כלפי נשמות ישראל והקשר שלהם לקוב"ה.

על דבר זה יש התנגדות גדולה מצד היצר הרע עד מאוד. שמואל הוכיח את שאול המלך, ואמר לו (שמואל א טו טז) 'הלא אם קטן אתה

גדול כל כך, האם אני ראוי להיות דבק טוב אצל המלך, הרי לית לי מגרמי כלום, ונמצא שיתכן שתקבל חסד ממלך גדול ונשגב, ותהא עלולה לגשת לקראת הנישואין בבלתי התלהבות עצומה, וזהו מחמת הנחה מוטעת לחשוב שבאמת אין המלך חפץ בה כל כך, אכן זהו אחד מעבודת השושבינין לעטר אותה בעשר עטרות לעורר בה חפצה, וכן הוא ביחוד שבין כנסת ישראל ובין דודה.

עבודת מדת 'הוד' לקשר ב' מדריגות הרצון שיש בלב כל איש ישראל

שכלו יהולל איש'. אכן יש רצון שנחשב שהוא למעלה מן הדעת, בבחי' אין טעם ברצון, והיינו שכך הוא רוצה אף שאין הדעת מעורר לזה.

בעבודת ה' ישנם שני בחינות הללו, יש רצון שנגרם מתוך התבוננות בגדלות הבורא, והיינו שדעתו מהווה את הרצון, אכן יש רצון שנמצא אצלו מצד שורשו מבחי' חלק אלק ממעל, מתוך שנשמתו רוצה להידבק בשורשו בחי' כי חלק ה' עמו, והוא נקרא רצון שהוא למעלה מן הדעת, כי אין צריך דעת לקבוע רצון זה.

ובותב שם שלכל אדם יש הרצון הזה שהוא למעלה מן הדעת, ואפילו

אלא לגלות שהם שתי חצאי צורות שנכספים זה לזה. זהו שמגלה אהרן כהנא קדישא לכלל ישראל, ודוקא וביותר בימים אלו, וזוהי אם כן אחת מעבודת תיקון מדת ה'הוד' המסורה לנו בימים קדושים הללו.

ובאמת שגם במלכותא דארעא הוא כן, שכשהמלך נושא מטרוניתא אע"ג שהיא מתגדלת עד מאוד ונעשית מלכה, אולם גם היא יכולה לחשוב מחשבה בלתי נכונה לומר שהמלך

ענין נוסף ב'הוד' להודות לדעה האמתית העליונה

כדי להתעמק יותר בהכנת העבודה של זיכוך מידת ההוד, יש להביא מדבריו הק' של הרה"ק ר' מרדכי דוב מהורנוסטיפלא זיע"א בספרו פלא יועץ. ואלו הם דברי קדשו. בזה"ק באידרא אי' שרבי שמעון בן יוחאי אמר על עצמו, 'כל יומין דאתקטרנא בהאי עלמא, בחד קטירנא אתקטרנא ביה בקב"ה, נשמתי ביה אחידא, ביה להיטא, ביה אתדבקת'. והוא מבאר, שישנן אצל האדם שני בחי' של רצון. יש בחי' רצון שהאדם מגיע אליו דרך התבוננות, בחכמתו ובינתו ודעתו, שהרי יש בשכל האדם כח לעורר רצון שנגרם מההתבוננותו, וכדכתיב 'לפי

בנפרד. ובמה שקישר את הרצון שלמטה ושלמעלה, ומכניסה לכל מידה, בזה הגיע לבחי' ביה אחידת וכו', שיהיה מאוחד ומדובק בכל מידותיו, עכתו"ד.

ועניין עבודה זו היא כי בהרצונות שלמטה שמתהווים ע"י הדעת נמצאים כל סוגי רצונות, כי השכל הרי משוטט לכאן ולשם, והוא חושב כל מיני מחשבות, לפעמים נשפע לחשוב כך לפעמים נשפע מאיש אחר לחשוב אחרת, והדעת לפעמים גם חושב להיפוך מן הרצון הפנימי שלו, שהרי יש דעת דקדושה ויש דעת דקליפה, והרשות נתונה לבחור, ומזה מתהווים אצל האדם כל מיני רצונות. אכן על האדם להבין שיש אצלו רצון פנימי שהוא למעלה מן הדעת לעשות רצון קונו, רצון זה לא נתהווה כלל ע"י שום דעת, אלא זהו כחלק מעצמיות האדם מצד נשמתו הטהורה, ועל האדם לבטל שאר כל הרצונות, וגם את דעתו המהווים את הרצונות, אל הרצון הזה הפנימי שהוא למעלה מן הדעת, ואפילו אם כעת אינו מבין בטוב מדוע ראוי לו להודות לזה מכל מקום הוא מודה הוא, זאת תורת האדם לקשר כל הרצונות שמתהווים מצד שכלו להיות בחד קטירא אתקטרנא עם הרצון הפנימי, וזהו מבחי' הוד.

אצל קל שבקלים שאינו מתבונן בדעתו בעניני עבודת ה' ואין לו שום רצון לעבודת ה' מצד שכלו, מכל מקום יש לו רצון שהוא למעלה מן הדעת, ולכן אם יגיע לאיזה מצב סכנה שיפגע ח"ו בנקודת היהדות שבו, והיינו שיראה שהוא פוגם בבחי' חלק אלק ממעל, אז יהא מוכן למסור נפשו ולא יכפור, כי אינו רוצה להפרד משורשו, וזהו אפילו במי שאינו מתבונן הרבה בשכלו, כי זהו רצון שהוא למעלה מן הדעת. וכבר כתב על כך ב'ליקוטי אמרים' (תניא פרק ב') - וזה הרצון שנמצא בנקודה הפנימית שאין צריך לזה את הדעת.

לקשר הרצון הפנימי העליון עם החיצוני

וכתב שם שעיקר עבודת האדם הוא לקשר את הרצון שלמטה מן הדעת, דהיינו הרצון שמתהווה מהתבוננותו, אחרי שכבר בחר בטוב, ולקשרו אל הרצון שהוא למעלה מן הדעת, ובזה יגיע למצב של בטל רצונך מפני רצונו. והוא מבאר שזהו עבודת ימי ספירת העומר להניף 'לרצונכם', את הרצון שלמטה מן הדעת, ולהניפו 'לפני ה'', לבחי' שלמעלה מן הדעת. וזה שאמר רשב"י בחד קטירא אתקטרנא, שקישר ואיחד את שני הרצונות כאחד, ואז המשיך רצון זה לכל מידה

באמת, בכל זאת הוא מודה לו. כי ענין ההודאה הוא כשיש לו מקום לחלוק, והיינו שלפי דעתו אינו מבין ותופס את הצד השני, אמנם בכל זאת הוא מודה לדעתו. וזהו על ידי שיש דרגה של רצון שלמעלה מן הדעת שיש לכל אחד בשורשו, שזה מעורר את הרצונות שלמטה מן הדעת שיתאימו לרצונות שלמעלה מן הדעת.

והנה עבודה הגדולה והנפלאה הזו לאחד את שתי הרצונות כאחד, דהיינו לאחד את הרצון שבאדם שנתהווה מהתבוננות דעתו ולקשרה עם הרצון שיש אצלו למעלה מן הדעת, עבודה זו יש בה ממתד ההוד. כי מדת הוד היא להודות לצד השני, וכמו שאמרו חז"ל 'מודה מכלל דפליגי', ועיקר ההודאה הוא שמודה לו אפילו אם אין שכלו תופסו ומשיגו

הדרך איך לחבר בין שני מדריגות הרצון

מקצוע כדאי לו יותר להשתלם, אם ללמוד ישיבישע ענינים, ובוזה יתהווה להיות מגיד שיעור או ראש ישיבה, או אולי כדאי יותר להיות בשערים המצויינים בהלכה וללמוד ענינים שמהם ראוי לקבל משרת רבנות ולפסוק פסקי דינים בהלכה לרבים. והנה האיש הזה שבא להתייעץ עמו, היות ודעתו היתה שלהיות מורה הוראה בישראל הוא תפקיד נאה יותר, אולי היה כן מצד האמת לאמיתו, אולי מחמת חשבונות של כבוד או של פרנסה, לכן ייעץ לו שמעתה יכוין את לימודו יותר בענינים של הלכה למעשה, גם ישתדל יותר לדעת הרבה ממציאות הדברים (כגון מה דין מיקרוגל לגבי בשר בחלב, האיך פועל תהליך של שעון שבת, דרך יצירת מאכלים בביח"ר בנוגע לכמה

ונמשיל על זה משל הגון בנוגע ללימוד התורה בנגלה, ומזה תלמוד בדרך משל ונמשל גם לענינים פנימיים. בחור בעל כשרון טוב, בעל השגה, למדן עצום מטבעו, לומד בישיבה מצויינת בעיון גדול, עוסק במסכתות בסדר נשים נזיקין או בסדר קדשים תחת השפעת רבנים מגשי"ם תלמידי חכמים ולומדים, עוסק ומעיין כראוי בספרי ראשונים ואחרונים עמוקים, הקצוה"ח והנתיח"מ שגורים ומצויים אצלו, ומזה הוא מתענג יומם ולילה, עד תקופת נישואיו.

לאחר נישואיו הוא בא להתייעץ אצל איזה תלמיד חכם בר דעת באיזה מסגרת להכנס, ובעיקר הוא מתייעץ היות שיש לו עתיד מוכשר להיות מרביץ תורה ולהעניק מכוחותיו למען כלל ישראל, רוצה לדעת באיזה

והרצון החצוני אל הרצון הפנימי שלך, ולפי הרצון הפנימי שלך נכון שתשקיע את כל כולך באמת בחלק עיון התורה, ולכך תעשה כן גם למעשה ע"י דעת חיצוני והתעוררות רצון שלמטה מן הדעת, להתקדם לעבר להגיע להיות מרביץ תורה בתחום זה של עיון התורה. (יש לציין כי אין הכוונה במשל זה לדרג חשיבות דרכי הלימוד - האם מורה צדק לעדתו חשוב ממרביץ תורה בשיעורי ש"ס בעיון, או להיפוך, כי בכל אחד יש מעלה לעצמה, ונאמר לשם משל בלבד, ואפשר להמשילו גם להיפוך). הכלל העולה מכאן שהרבה פעמים יש להתבונן ולבדוק היטב את הרצון הפנימי של אותו אדם, ולצרף את הדעת החיצוני והרצון שלמטה מן הדעת אל הרצון הפנימי שהוא למעלה מן הדעת.

הרצון החיצוני 'מודה' לפנימי - זה תכלית השלמות

דבר זה נוגע גם בעניני עבודת ה', אע"ג שאינו מתגלה כל כך מחמת שהוא יותר נסתר, אבל באמת הוא ממש אותו דבר. כי בפנימיות הרי אמרו חז"ל גלוי וידוע לפניך שרצוננו לעשות רצונך, וזהו הרצון שכתב בספר פלא יועץ הנ"ל שיש לכל אחד רצון עמוק לקוב"ה, וזה נקרא בחי' כתר, הקוצו של י', והרצון שלמטה מהדעת נקרא הוד, כי הדעת וגם

הלכות) ויוכל להודע ע"י ספרי אחרונים שמלקטים את הכל כדי לדעת את כל השאלות המעשיות הנשאלות. והנה אברך זה שמע לעצתו של זה והתחיל ללמוד בדרך זה, אמנם אחרי זמן קצר התחיל להרגיש שנאבד ממנו חשקות התורה, אינו נמשך לזה ואינו מוצא טעם בלימוד זה, לכן חזר אל יועצו ותינה את צערו בפניו, ואמר לו שאמנם הוא פעל כעצתו, אבל אינו מרגיש טעם בלימוד זה, ואינו רואה תכלית בזה.

אותו יועץ נאלץ להתבונן מחדש ביתר עמקות בכל התכונות של אותו צורבא מדרבנן, ואחרי התבוננות הודה לו שבאמת טעה בדבר ולא נתן לו עצה הוגנת, והוא מסביר לו שאע"ג שהוא סובר שמי שמגיע למשרת הרבנות מגיע לפי דעתו להצלחה נעלית יותר ממי שמגיע למשרת מגיד שיעור בישיבה, אמנם היות שהרצון הפנימי של אברך זה הוא לשוט במי הדעת של ש"ס וראשונים, להתעמק בשקו"ט של הקצוה"ח והגרע"א לפלפל באמרותיו של הנתיב"מ והשער המלך, וזהו תענוגו הפנימי, ואינו משתייך באמת ללימוד מסוג של הוראה למעשה בדרך הלימוד שהציע לו, לכן אומר לו בפה מלא, אני מודה שאתה צודק, ולכן מעתה הבה נקשר את הדעת

בשיעורים לספיה"ע במדת ההוד) שלא יהא אצלו ויכוחים ומלחמות בין הרצון הפנימי לחיצוני, אלא שהרצון הפנימי יעורר את הדעת שלו והרצונות החיצוניים שיבינו היטיב שרצוי וכדאי מאוד לחיות בשלום עם הרצון הפנימי, שזהו עיקרו של האדם. ושהדעת החיצוני לא יבלבל את המוח בכל מיני שטויות והבלים ורצונות שוא, אלא כל החשבונות האחרים כמה שיתכן להיות נכונים, אכן צריכים הם להיות מקושרים להרצון הפנימי. ואם הרצון החיצוני אינו מתאים עם הרצון הפנימי יש לחשוש לתוצאות לא טובות.

עבודה זו גורמת יחוד אמיתי של נפש האדם עם אור ד' המאיר בפנימיות נשמתו, וזהו תכלית הנרצה של מידת ההוד.

העולה מכל האמור, שמידת ההוד עניינה, להכיר בגודל אור הנשמה שיש לכל אחד מאתנו, ולהתעורר להתייחד על ידה עם הקב"ה.

הגילוי העצום של רשב"י בגודל אור נשמתו של כל יהודי

בכל ספרי תלמידי בעש"ט הק' שיסודם גם כן מהזוה"ק וכתבי האר"י ז"ל, הוא הגילוי הגדול שיש בפנימיות התורה לגלות את הגדלות

הרצון הנמשך ממנו צריכים להודות להרצון הפנימי, וזה צריך להכריח את הדעת.

ההוד הוא ההודאה שהאדם מודה לאחר ויכוח, ואז הוא מודה, והנה אם הוא מודה מחמת שהכיר בטעותו אין זה נחשב כל כך הודאה מושלמת, שהרי הוא בעצמו סובר עכשיו כן, אלא ההודאה השלימה היא כאשר הוא מגיע להבנה שהרצון הפנימי שלו הכרחי כך, וזה נקודת האמת שלו, ולכך הוא שצריך להכניע את דעתו ומידותיו. וזה יסוד גדול בעבודת ה', כי כמה פעמים יש לאדם בלבולי המוח מצד היצר הרע, דרך פה ודרך שם, והדרך היחידה להכריע בדרך הנכונה היא לירד לתוך חדרי נשמתו ולהתבונן היטב מהו רצונו הפנימי שלו, וזה צריך להכריח את הדעת והרצונות החיצוניות שנתהוו מן הדעת, שכולם יתבטלו להרצון הפנימי שלו, ואז ושב ורפא לו.

והיי נקודה של תיקון מדת הוד, (כנוסף וכהמשך למה שכבר נדפס

הגילוי הגדול של סודות התורה - לגלות את יקרת נשמת ישראל אחד מן הגילויים הנמצאים ביותר בזוהר הקדוש ובכתבי האר"י, וכן

הבורא ית', זהו גילוי עצום של סודות התורה, דבר זה חוזר ונשנה כאלפי פעמים בספר זוהר הקדוש גודל קדושת נשמות ישראל והקשר שלהם עם הבורא ית"ש. כנסת ישראל מוכנה להיות 'תואר' כלה מאוד נתעלה ל'יום חתונתו וליום שמחת לבו'.

דוגמא נפלאה לראיה חיצונית ופנימית בגוף האדם

להמחיש הדבר להבחין האיך שיש הבדל רב מאוד בין ראייה חיצונית ובין ראי' פנימית, יש ללמדו מן האדם עצמו בצורת גשמיותו. כי האדם מורכב מאברים נגלים שהם האיברים החיצוניים, כמו הידים, והרגלים, הפנים ושאר אברים הנגלים, והנה בהם אין נגלה הפלא העצום 'אשר יצר את האדם בחכמה' וכו' 'רופא כל בשר ומפליא לעשות', אולם כשמתבוננים בחלקים הפנימיים של האדם, דהיינו בכל מערכת הנשימה, כל מערכת כלי הדם, כל מערכת העיכול, כל כח המח, הנפש, הלב, הכבד ובני מעיים, וכל הכלים המופלאים כמה שהם קשורים ומשתלבים זה עם זה בנפלאות שאין כלל לתאר ולשער, עד שהרופאים שעוסקים בכך עומדים משתאים נוכח הפלאות שמגלים ע"י ההתבוננות בגוף האדם, שעל זה אמרו אין צור כאלקינו אין צייר כאלקנו, צר צורה

והיקרות העצומה שיש בתוך נשמת ישראל, שמתוך דברי הזוהר הקדוש למדים אנו על כך שלמרות שהאדם גר באמת כאן בעולם הזה, אולם באמת הוא מרכבה לכל העולמות. הוא מרכבה לארבע עולמות אצילות בריאה יצירה עשי' בכלל, ולאפי אלפים של עולמות בפרט, האדם עצמו הוא דוגמא לעשר ספירות, כמו שיש אדם שעל הכסא כמו כן יש אדם למטה, האדם דלמטה הוא דוגמא לאדם העליון, וזה מרומז במאה"כ 'נעשה אדם בצלמנו כדמותנו'. כל זה מושרש ומרומז בפסוקי התורה הק', כי לאחר שהדבר מתגלה בספרים פנימיים רואים ומבינים באמת האיך שהכל כתוב בפסוקי התורה. וזהו המטרה בהבנת גודל נשמת ישראל להגיע אל התכלית הרצויה, להבין שהמטרונותא והמלך קוב"ה וישראל חד הוא, הכל הוא חד, זהו אחד מהגילויים של סודות התורה.

והיינו, כי לולי הגילוי של תורת הנסתר, אע"ג שהאדם שומר תורה ומצות, יתכן שיעשה הכל בגדר על כרחך אתה חי, כל השיקולים הם מפני השכר והעונש, כל התנהלותו של האדם בעולם הזה יתכן שיהא כדבר נפרד בפני עצמו שעושה תרי"ג מצות, אולם המושג שהכל הוא חד, נשמת ישראל חד הוא ממש עם

עבורו, והרצון פנימי כל כך גדול עד שחייב להתקרב ולהתקשר לרצון הפנימי.

רשב"י מקשר את שני הבחינות של משה ואהרן יחדיו

רבן שמעון בר יוחאי נקרא 'בוצינא קדישא'. אי' בווה"ק (דף רל"ד). 'אמר רעיא מהימנא, בריך את בוצינא קדישא, בוצינא דדליק קמיה מלכא, ומטרוניתא ע"כ. והיינו שרשב"י מאיר הן לפני מלכא דהיינו לפני הקב"ה, והן לפני מטרוניתא דהיינו לפני כנסת ישראל. והיינו, שרשב"י היה לו העבודה של משה רבנו וגם של אהרן הכהן, רשב"י היה לו מנשמת משה רבנו ע"ה, וזהו שחלק בווה"ק היא מרעיא מהימנא, כי רשב"י היה לו ניצוץ משה רבנו והוא גילה לו חלק מתורה הקדושה. ועוד אי' בספרים שרשב"י היה לו העבודה של אהרן הכהן, ולכן בשעת הפטירה שאז היה בשיא המדרגה והשלימות שיש בעולם, באותה שעה גילה סודות עצומים, ומילותיו האחרונות היו (כדאי' באידרא) 'בהאי חסד עייל לקודש הקדשים כי שם ציוה ה' את הברכה, ולא הספיק לומר תיבת 'חיים' עד שנסתלקה נשמתו, וזוהי בחינתו שבשעת פטירתו כביכול נכנס לקדש הקדשים כמו כהן

בתוך צורה, (ברכות לב:). אכן בחיצוניות אין שום פלא נגלה, אמנם אם ח"ו יהא בתוך גופו איזה שיבוש, אז נתגלה שיש כאן דבר פלאי עצום שהיה גם עד עתה, אלא שלא התבוננו בזה. כשכן נושם אין שמים לב כלל כמה נפלא הוא מערכת הנשימה, רק כאשר ח"ו זה מפסיק לרגע שמים לב לכך, כך גם בענין האכילה, הבריורים הנפלאים שקורים בזמן המאכל הם נפלאים שאין לתאר, כל מערכת העיכול והבירור של המאכל לדם ומזון לגוף וביורר הפסולת, רק כאשר אין אוכלים או שיש איזה שיבוש מחמת המאכל אז שמים לב לקשיים שקורים מחמת זה. זהו התבוננות חיצונית.

חווה"ק מלא מזה שכל דבר גבוה מוסבר במשל מעולם הזה, דכר ונוקבא, משפיע ומקבל, דרועא ימינא ושמאלא וכדו', כל האברים שבאדם מרמזים לדברים עמוקים הרבה יותר, וכאשר מתבוננים בעומק שם מגלים את הנפלאות המונחות בזה. וההתבוננות בזה מעמידה את האדם באופן שהוא משתאה בעומק נפלאות הבריאה הזו עד כמה עמקו מחשבות יוצרה עד שהוא מתעורר להודות, 'הכל יודוך והכל ישבחוך', ולהכניע את דעתו ורצונותיו החיצונים לרצון הפנימי שהוא רצון הבורא האמתי

שלמעלה מהטבע כנזכר לעיל מהבני יששכר, מתחזק לב האדם, שהכנה לקבלת התורה ביחוד קוב"ה שמגלים קדושת נשמות ישראל והעלאת קרנה של המטרוניאט שמדליק ומטיב את הנרות מראה את הטוב ואת ההוד שבנרות נשמות ישראל ש'תואר כלה מאוד נתעלה, כי מה טוב ומה נעים שניתן למטרוניאט להידבק במלך הכבוד.

היכולת להגיע לחג השבועות בכח
ל"ג בעומר

זוהי הכוונה במה שכתב בספה"ק עבודת ישראל ש'כל ימי העומר אנו מייחלים ליום ל"ג בעומר, ואע"ג שבעיקר אנו ממתנינים לחג השבועות ולמתן תורה שזהו התכלית והיום המקווה, אמנם עד שלא הגיע יום ל"ג בעומר אין האדם מוכן לגשת להתכונן לקראת היחוד הגדול שצריך להתהוות בחג השבועות, אכן כשמגיע יום ל"ג בעומר אז נתגלה גדולת אור נשמת ישראל, ומתהווה שמחה גדולה ועצומה, יורד אבן מהלב, ומרגישים ורואים בעליל שמצד נשמותינו אנו באמת ראוים להיות מטרוניאט של המלך הכבוד, ומקבלים תפיסה נשגבה להבין שכל פעולה רוחנית שעושה האדם, הן כל לימוד התורה, כל מצוה, כל תפילה, כוונה, כל זיכוך בתיקון המידות,

גדול ביוה"כ, ותכלית הכניסה לק"ק הוא להעלות נשמות ישראל להקב"ה ע"י שמראה הודם וזיום ויפיים, וזהו ע"י האיחוד של בחי' עולם שנה נפש, ואת זה עשה רשב"י בכניסתו בבחינה מסויימת לקודש הקדשים לתקן מידת ההוד, לייפות נשמות ישראל לפני קונם.

הסתלקות רשב"י - כניסה לפני
ולפנים לרומם וליפות את נשמות
ישראל

גם בזמר הקדוש 'בר יוחאי' מוזכר כמה פעמים שרבן שמעון בר יוחאי הוא כדוגמת הכהן הגדול, שעל זה אומרים 'בר יוחאי נמשחת אשריך' 'שמן משחת קודש נמשחת ממידת הקודש נשאת ציץ נזר הקודש וכו' 'לבושי חושן תומיך ואוריך'. מדתו של אהרן הכהן הוא מידת ההוד, שלימות מדה זו היא ב'הוד שבהוד', על זה כיוון רעיא מהימנא באמרו לרשב"י שהוא בוצינא דדליק גם קמיה מלכא וגם קמיה מטרוניאט, מצד משה הוא שושבינא דמלכא, שגילה סודות התורה לכלל ישראל, ומצד העבודה לגלות את יופי והוד נשמות ישראל כש'בהאי חסד עייל לקודש הקדשים' בשמחת המטרוניאט, זהו השמחה בל"ג בעומר, שבכח רשב"י שהשמחה

שבאדם, ושאר הרצונות והכוחות שמתגלים מן הדעת מודים ומבטלים עצמם לערך הרצון הפנימי שמתגלה בכח יקרת נשמת ישראל, וההתחלה לענין זה הוא בפסח שני.

מהווה שמחה גדולה ועצומה לפני מלך הכבוד, שלכן כביכול הוא נכסף אלינו.

וזה ענין מידת ההוד, שמתגלה ביותר הרצון הפנימי מצד הנשמה

זעקת 'למה נגרע' מתוך הרצון הפנימי

כאשר יש חיבור בין הרצון הפנימי להדעת החיצון, וזה גרם להמשך מצוה זו למטה בתוך כלל ישראל.

האנשים הטמאים הקריבו לבסוף קרבן פסח ראשון

ויותר מכך, הנה הריוח הזה שנתחברו אל הרצון הפנימי שלהם היה ריוח כפול ומכופל, כי בפסחים דף צ': מתבאר שאנשים האלה חל שביעי שלהם בערב הפסח, ושם נלמד מקרא שטבול יום יכול להקריב קרבן פסח ולאכול בערב אחר הערב שמש, וכתבו שם התוס' שאע"פ שמתחילה אמרו למה נגרע וגו' זהו מפני שלא היו יודעים שמי שחל שביעי שלו בערב הפסח וגם טבל יכול להקריב קרבן פסח, אבל באמת נודע להם ע"י אמירת פרשה זו שטבול יום מקריב את הפסח, ויתכן שבאמת שוב טבלו אז את עצמן והקריבו באמת פסח ראשון, וטענתם היתה טרם שנודע להם דין זה שיש להם דרך להקריב גם פסח ראשון.

'למה נגרע' - זעקה מתוך הרצון הפנימי שמבטל אליו את החיצוני 'ויהי אנשים אשר היו טמאים לנפש אדם', ואמרו 'למה נגרע', כפי הנזכר לעיל הרי לכאורה הם דברו דברים שעל פי השכל יש סתירה בדבריהם, כי הרי הם בעצמם הסבירו את הסיבה שלא יתאפשר להם לקיים את המצוה. אולם, קשיא זו הגם שהיא טענה בהגיון ובסברא, אכן טענתם היתה נובעת מן הרצון הפנימי והעליון שבהם, והרצון הפנימי היה זועק שלא יתכן שתיכף בפסח ראשון שמקריבים אחרי יציאת מצרים בעת ייסוד כלל ישראל, שיהיו אז אנשים שלא יוכלו לקיים מצוה נשגבה זו. הרצון הפנימי העליון שנתגלה אצלם, הביא אותם לטענה של 'למה ניגרע', וזה גרם באמת לשילוב הנכון והמושלם לגלות את חלק התורה הזה של המצוה שהיתה גנוזה עד עתה, וזהו שאמר להם משה שאכן חייבים להודות שלא יכול להיות אחרת, כי זוהי התועלת העצומה שיש לאדם

נמצא, שע"י שקישרו את עצמם אל שנתגלגל זכות ע"י זכאי ונתגלתה הרצון הפנימי זכו בשתים, הן אהבה עצומה של השי"ת לבניו ע"י להקריב בפועל פסח ראשון והן גילוי פרשת קרבן פסח שני.

ויה"ר שנזכה להכין את עצמנו ליום חתונתו ושמחת ליבו של חג השבועות, וכן נזכה לאורו הגדול של רבן שמעון בר יוחאי שהמוני ישראל משתתפים בשמחת יומא דהילולא דילי', שזהו ג"כ אור של רצון הפנימי שאפילו בני אדם שאינם יודעים לפרש מהו הסיבה המעוררת להם להשקיע זמן וכסף להשתתף בשמחה זו גם הם מתעוררים מצד הרצון הפנימי שלמעלה מן הדעת להתקשר לבוצינא קדישא שמעורר את המלכא להתייחד במטרוניתא, ויה"ר שנזכה בקרוב שבספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי, והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, ואורו של קוב"ה יאיר על העולם כולו במהרה בימינו אמן.

התודה והברכה

לידידנו הרה"ח

ר' אלכסנדר דוד שטארק שליט"א

ירושלים עיה"ק

על השתתפותו בהוצאות הקונטרס

לרגל הולדת בנו

למז"ט ובשעטומ"צ

ולכבוד התנא האלקי

רבי שמעון בר יוחאי

זכות התנא הקדוש יגן בעדו למען יזכה

לרוות ממנו רוב נחת דקדושה

ולכל מילי דמיטב ברוחניות ובגשמיות

